

Hvirvelvind var næsten ude af sit gode trommeskind i forventning om at skulle mødes med Øltønden. ”Hvor mon han har kastet ankeret, hvor vi skal mødes?”, tænkte Hvirvelvind.

Øltønden havde nogenlunde de samme tanker. ”Mon jeg fik beskrevet vores mødested tydeligt, så vi kan finde hinanden”, tænkte han, ”Jeg må hellere skynde mig hen til ankeret og vente”.

Øltønden skyndte sig hen til sin ankerplads for at vente på sin nye kammerat. ”Jeg håber ikke, at han er en ’stikker’, for jeg har vist ikke fået betalt min ølafgift endnu. Selvom jeg lige nu godt kunne spise en halv kylling, må jeg vist hellere holde mig i trommeskindet selvom tappeHANEN er lige ovenfor.”

Hvirvelvind hastede ud til mødet – endda så hurtigt at han næsten ikke kunne holde trommeskindet på næsen. Og det var jo en god ting, for dér skal det jo heller ikke være... ”Anker, Anker, hvor er du”, kom Hvirvelvind til at tænke højt, mens han ledte efter mødestedet. Lede, lede og lede! Pludselig så Hvirvelvind den selvsamme Ølkusk, der havde bragt ham svaret fra Øltønden, og fulgte efter. NEMT, for bryggerhestene, der stadig havde deres gamle kuskhedsbælter på, fulgte deres egen flotte rytme, som Hvirvelvind dog ikke kunne følge helt med i, men selvØLgelig fandt han det rette anker, hvor Øltønden ventede, og gik ind.

Glæden for de to trommedarere var stor, da de mødtes for første gang. Derimod troede de andre gæster, at der ville blive tale om et opgør mellem rivaliserende parter og frygtede et trommestikkeri. PØLitiet blev derfor tilkaldt, men de fandt, at der ikke var optræk til ballade og gik igen.

Hvirvelvind og Øltønden trommestak lidt til hinanden for at finde ud af hinandens takt og tone og vice versa og begyndte hurtigt at forsøge dette frygtelige trommesamspil, der kun kan nydes af reelle modstandere af Madam Gad og andre tonedøve.

Hvirvelvind og Øltønden nød det. ”Du kan ikke tromme i takt”, sagde begge til hinanden, og derved var et varigt venskab og en fælles (u)mulig musikalsk fremtid startet.

Dét, at pØLitiet senere gav dem det RØDe kort for forstyrrelse af god RØD og orden, betød intet for de to nye venner. De trommede, spillede og larmede uden at ænse andet end det, de selv kunne høre og føle. Ingen af dem ænsede byens larm og støj lige indtil de kom trommende forbi et sted, hvor gryderne var kommet rigtig i kog...

”Hvad var det?”, spurgte Hvirvelvind. Øltønden svarede, ”det ved jeg ikke, men det lød faktisk meget godt og var ikke en gang i samme takt og slet ikke med os. Er en, vi eventuelt kan bruge som tredje mand?”.

Hvirvelvind tænkte. ”Vi er nu to ude af takt. Har man nogensinde hørt tre ude af takt samtidig? Musikalsk altså! Nej, så det kunne gå hen og blive et hit og noget helt nyt på rumkapselplan. Skal vi prøve at finde ham, der forsøgte at spille sammen med os?”, spurgte han Øltønden. ”God idé”, svarede Øltønden, ”men det er jo nu blevet tidligt på morgenen, og morgenRØDen er på vej. Lad os kapsle det ind til i morgen og så klunse med tændSTIKKERNE for at træffe vores valg”.

Og derved blev det indtil videre.

Og hvad sidenhen skete, henhører til et fjerde afsnit.